

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: J. Š, zast. JUDr. Martinem Tocikem, advokátem se sídlem Moskevská 1461/66, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje, odbor stavební úřad**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary - Dvory, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2009, č. j. 2598/SÚ/09, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) P. Š, a II) Medical Equipment, s.r.o.**, se sídlem Na Hrázi 2415/26, Cheb, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 1. 2012, č. j. 57 A 13/2010 - 237,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Včas podanou kasační stížností napadá žalobce (dále jen „stěžovatel“) v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2009, č. j. 2598/SÚ/09. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Cheb, odboru stavebního (dále jen „stavební úřad“), ze dne 2. 9. 2009, č. j. 2670/2008/Sta/Heg – 14/Heg, jímž stavební úřad dle ustanovení § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), povolil městu Cheb stavbu páteřní cyklostezky po městě Chebu SO16 – Cyklostezka v ulicích Tovární a Na Hrázi na p. p.č. 2478/1, 2352, 2355/1, 2355/6, 2478/14, 2361/2, 2361/3, 353/6, 2358/9, 2358/14, 2358/12,

2358/13, 1284/2, 2358/10 a st. p. č. 3368 v k. ú. Cheb, obec Cheb (dále jen „stavba cyklostezky“).

II. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající ze správního spisu

Pro stavbu cyklostezky bylo stavebním úřadem vydáno rozhodnutí o umístění stavby cyklostezky ze dne 18. 1. 2008, č. j. 2729/2007/SU/Oca – 5/Oca. Stavební úřad obdržel dne 15. 12. 2008 podání stěžovatele označené jako žádost o obnovu řízení o umístění stavby cyklostezky. Své podání stěžovatel odůvodnil tak, že nebyl účastníkem řízení o umístění stavby cyklostezky, ač jím měl dle jeho názoru být. Tuto žádost stavební úřad zamítl rozhodnutím ze dne 12. 1. 2009, č. j. 3288/2008/Sta/Oca – 4/Oca, proti němuž podal stěžovatel dne 30. 1. 2009 odvolání. Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2009, č. j. 431/SÚ/09/Šim, žalovaný rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o obnovu řízení zrušil a řízení zastavil z důvodu, že stěžovatel nebyl účastníkem řízení o umístění stavby cyklostezky. Jeho podnět tak měl být posouzen nikoli jako žádost, ale jako podnět k nařízení obnovy řízení z úřední povinnosti. Na základě tohoto rozhodnutí stavební úřad stěžovateli sdělením ze dne 21. 8. 2009, sp. zn. IN 1904/2008, oznámil, že nebyly shledány důvody k nařízení obnovy řízení z úřední povinnosti, a proto se podnět odkládá.

Stěžovatel podal proti stavebnímu povolení stavby cyklostezky dne 18. 9. 2009 odvolání, které dne 7. 10. 2009 doplnil. Odvoláním stěžovatel namítal, že stavebním povolením je obcházeno rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2009, č. j. 431/SÚ/09/Šim, kterým bylo dle stěžovatele zastaveno stavební řízení ohledně stavby cyklostezky a existuje zde tedy překážka věci rozhodnuté. Technická zpráva vymezila rozsah stavbou dotčených pozemků odlišně od žádosti o stavební povolení. Stavební povolení vymezilo stavbou dotčené pozemky odlišně od územního rozhodnutí a dále stavební úřad povolil stavbu cyklostezky na pozemcích, které nebyly uvedeny v žádosti o stavební povolení. Vyjádření dotčených osob (vlastníků sítí technického vybavení) byla starší než 1 rok, ačkoli jejich platnost byla omezena právě na 1 rok. Souhlas společnosti Telefónica O2 byl podmíněn tím, že nedojde ke změně rozsahu zájmového území, avšak k této změně došlo, neboť rozsah stavebního povolení je rozdílný od žádosti o vydání stavebního povolení. Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2009, č. j. 2598/SÚ/09, žalovaný rozhodl, že podané odvolání zamítá a napadené rozhodnutí správního orgánu potvrzuje.

III. Řízení před krajským soudem

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel dne 17. 2. 2010 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítal nezákonnost podkladů použitých pro vydání stavebního povolení. Většina žalobních námitek směřovala proti územnímu rozhodnutí o umístění stavby cyklostezky, v němž dle stěžovatele chyběly některé základní náležitosti. Územní rozhodnutí především neobsahovalo vymezení rozsahu stavby v rámci jednotlivých pozemků a uvedení sousedních staveb. Z územního rozhodnutí nevyplývá, na základě jakých skutečností dospěl stavební úřad k závěru ohledně dotčení vlastnických práv a jiných práv vlastníků dotčených pozemků včetně pozemků sousedních. Dle stěžovatele se územní rozhodnutí nezabývá

pokračování

otázkou umístění stavby v souladu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací. Územní rozhodnutí se nevypořádává s tím, zda nedojde ke změně kvality života vlastníků sousedících pozemků realizací stavby cyklostezky. Stavební úřad se též nevyjádřil k otázce zajištění ochrany práv a právem chráněných zájmů vztahujícím se k nemovitostem. Rozsáhlou argumentaci v žalobě věnoval stěžovatel také skutečnosti, že nebyl on ani jeho manželka (osoba zúčastněná na řízení), účastníkem územního řízení o umístění stavby cyklostezky. Dle závěrů stěžovatele ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona vymezuje okruh účastníků shodně s ustanovením § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Stavební úřad s nimi však jako s účastníky územního řízení nejednal, ačkoliv byli účastníky řízení o vydání stavebního povolení. Územní rozhodnutí je tak neplatným správním aktem a všechna obsahově navazující rozhodnutí, tj. i stavební povolení, jsou zatížena stejnou vadou. Soud by měl přezkoumat platnost územního rozhodnutí jako prejudiciální otázku.

Záměrem vybudovat cyklostezku město Cheb poškozuje podnikatelské zájmy stěžovatele i jeho manželky, neboť ke své činnosti nezbytně potřebují, aby za nimi klienti mohli přijíždět a parkovat v blízkosti nemovitosti stěžovatele. Stěžovatel dále namítal, že neměl možnost vyjádřit se k novým podkladům pro vydání stavebního povolení. Platnost souhlasů některých ostatních účastníků řízení o vydání stavebního povolení byla omezena na jeden rok, přičemž stavební povolení bylo vydáno až po uplynutí této platnosti. Žalovaný pochybil, pokud dovozoval, že souhlasy jsou stále platné, pokud byly platné i v době podání žádosti o vydání stavebního povolení. Uplynutím platnosti těchto právních úkonů došlo k podstatným změnám v řízení a k těmto změnám ve formě nových důkazů se stěžovatel neměl možnost vyjádřit.

Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění rozsudku krajského soudu plyne, že svou žalobou se stěžovatel domáhal zrušení stavebního povolení a následného rozhodnutí o odvolání. Nemůže tedy úspěšně napadat územní rozhodnutí o umístění stavby cyklostezky, které není podkladovým, ale samostatným rozhodnutím. Územní řízení a stavební řízení jsou oddělená správní řízení ukončená samostatnými rozhodnutími. Územní rozhodnutí nebylo možné zkoumat jako otázku předběžnou, neboť proti němu bylo možné podat samostatnou žalobu. Stavbou cyklostezky nebude stěžovatel přímo dotčen na svém vlastnickém právu a přechodná dotčení spojená s realizací stavby jsou řešena v podmínkách stavebního povolení. Stavební zákon nezaručuje žádným fyzickým a právnickým osobám právo na zřízení parkovacího stání mimo jejich pozemky. Stěžovatel nedoložil, čím budou v důsledku stavby cyklostezky zmařeny jeho podnikatelské zájmy. V blízkosti jeho nemovitosti budou zřízena parkovací stání. Stěžovatelem namítané nové podklady, k nimž se neměl možnost vyjádřit, byla obsahově pouze prodloužení již stávajících stanovisek správců sítí technického vybavení. Nejednalo se tak o nové skutečnosti. Žalovaný sice pochybil, pokud nedal stěžovateli možnost se k nim vyjádřit, avšak toto pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

IV. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatel namítá nezákonnost podkladů, na jejichž základě bylo vydáno stavební povolení. Územní rozhodnutí trpělo vadami, které stěžovatel uvedl již v žalobě. Soud se těmito námitkami odmítl zabývat. Tento postup považuje stěžovatel za nesprávný, neboť neměl možnost se domáhat přezkumu územního rozhodnutí z důvodu, že mu nebyl správními orgány přiznán status účastníka řízení. Soud měl přezkoumat územní rozhodnutí jako předběžnou otázku. V územním řízení měl stěžovatel být účastníkem řízení, avšak stavební úřad jej jako účastníka nepřibral a ani mu nedoručoval písemnosti. Soud se omezil na konstatování doložky právní moci územního rozhodnutí, přičemž se však měl zabývat tím, zda toto je rozhodnutí skutečně pravomocné. Rozsudek je proto nepřezkoumatelným, soud se nezabýval tím, zda byl skutečně správně vymezen okruh účastníků územního řízení. Stěžovatel byl účastníkem řízení o vydání stavebního povolení a měl tedy být i účastníkem územního řízení o umístění stavby cyklostezky, neboť okruh účastníků obou řízení je zákonem určen shodně. Stěžovatel na základě ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“), dovozuje, že za účastníka řízení má být v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak.

Soud shledal, že došlo k pochybení žalovaného, neseznámil-li stěžovatele se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, ale tato skutečnost neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Dle stěžovatele měly nové důkazy přímý vliv na výsledek řízení, které bylo zakončeno vydáním stavebního povolení. Se závěrem soudu stěžovatel nesouhlasí, neboť tímto postupem došlo ke zkrácení jeho práv. Žalovaný dále nerozhodoval dle skutkového stavu, který tu byl v době vydání stavebního povolení, protože stavebník učinil opatření směřující k nápravě jeho pochybení až poté, co se seznámil s obsahem odvolání stěžovatele.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 18. 4. 2012, jímž se ztotožnil s právním hodnocením krajského soudu. Žalovaný dále uvádí, že stěžovatel neuvedl žádné nové skutečnosti a navrhuje, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

V. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Za takovou vadu se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo

pokračování

řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu z těchto důvodů, přičemž žádnou z výše popsanych vad v řízení o žalobě neshledal.

Stěžovatel zejména napadal zákonnost územního rozhodnutí, které bylo dle jeho názoru podkladovým rozhodnutím pro stavební povolení. Nezákonnost územního rozhodnutí o umístění stavby stěžovatel dovozoval ze skutečnosti, že nebyl účastníkem tohoto řízení, ač jím dle jeho názoru být měl, protože okruh účastníků územního řízení je stavebním zákonem vymezen shodně jako okruh účastníků řízení o vydání stavebního povolení. Pokud je nezákonné územní rozhodnutí, potom je dle stěžovatele nezákonné i stavební povolení. Krajský soud se s touto námitkou dle stěžovatele nevypořádal a pouze konstatoval, že rozhodnutí o umístění stavby cyklostezky je již v právní moci a žalobou je napadáno rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení.

S touto kasační námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Je třeba zdůraznit, že stěžovatel žalobou napadl rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení stavby cyklostezky. Stěžovatel tedy nenapadal územní rozhodnutí o umístění stavby.

Pro posouzení námitek stěžovatele je relevantní právní úprava obsažená v § 79 odst. 1 stavebního zákona, dle kterého *rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu*. Podle § 115 odst. 1 stavebního zákona *ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba, i pro její užívání, a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Podmínkami zabezpečí ochranu veřejných zájmů a stanoví zejména návaznost na jiné podmiňující stavby a zařízení, dodržení obecných požadavků na výstavbu, včetně požadavků na bezbariérové užívání stavby, popřípadě technických norem. Podle potřeby stanoví, které fáze výstavby mu stavebník oznámí za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby; může též stanovit, že stavbu lze užívat jen na základě kolaudačního souhlasu*.

Z citovaných ustanovení stavebního zákona vyplývá, že obě rozhodnutí jsou vydávána v samostatných správních řízeních s odlišně vymezeným předmětem řízení. Rozhodnutím o umístění stavby se vymezuje území, na němž bude stavba situována včetně její základní charakteristiky a některých dalších obecných podmínek pro umístění stavby. Naproti tomu ve stavebním povolení se rozhoduje již o právu stavbu zahájit a provést a o konkrétních podmínkách kladených na samotnou realizaci stavby. Předmětem uvedených rozhodnutí jsou vzájemně odlišná práva a povinnosti účastníků řízení.

Rozhodnutí o umístění stavby se ve stavebním zákoně upravuje v dílu 4, Hlavy III, části třetí nazvané „Územní plánování“, zatímco stavební povolení v části čtvrté pod názvem „Stavební řád“, Hlavě I, dílu 1. Ze samotné systematiky stavebního zákona vyplývá, že územní rozhodnutí a stavební povolení jsou dvě na sebe sice chronologicky navazující, avšak jinak obsahově zcela samostatná rozhodnutí. Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, že

„stavební zákon obsahuje relativně samostatnou úpravu několika druhů řízení, která na sebe v procesu realizace výstavby mohou navazovat, a to z chronologického hlediska i míry obecnosti směrem od činnosti plánovací (územní plánování), přes problematiku umísťování již konkrétních staveb v územním řízení pro stanovení podmínek jejich realizace ve stavebním řízení. Jednotlivá řízení jsou završována samostatnými správními rozhodnutími (popř. opatřeními obecné povahy), která jsou samostatně způsobilá soudního přezkumu. Bylo by též v rozporu s požadavkem právní jistoty, pokud by byl účastník správního řízení oprávněn v řízení brojít proti závěrům, které vyplynuly z řízení jiného a fakticky tak drogovat předchozí pravomocné správní rozhodnutí“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011 – 344, dostupný na www.nssoud.cz, stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Územní rozhodnutí je v souladu s výše uvedenými důvody samostatným správním rozhodnutím ve smyslu § 67 odst. 1 správního řádu a jako takové je napadnutelné žalobou ve správním soudnictví. Nemůže být proto považováno ve vztahu ke stavebnímu povolení za podkladové rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Ke stejnému závěru dospěl i Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 29 Ca 242/2004 – 51, v němž dovodil: *„Pravomocné územní rozhodnutí není podkladovým rozhodnutím, které má na mysli § 75 odst. 2 s. ř. s., protože proti němu lze podat samostatnou správní žalobu.“* Citovaný rozsudek se vztahoval k zákonu č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném do 1. 7. 2006, kdy nabyl účinnosti současný stavební zákon. Tento závěr učiněný krajským soudem v Brně je však aplikovatelný i na právě posuzovanou věc a Nejvyšší správní soud se s ním plně ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud ztotožňuje se způsobem, jakým se s námitkami stěžovatele týkajícími se územního rozhodnutí o umístění stavby, vypořádal krajský soud. Krajský soud správně zdůraznil, že stěžovatel napadal žalobou rozhodnutí týkající se stavebního povolení stavby cyklostezky. Z větší části však žaloba směřovala proti územnímu rozhodnutí. Vzhledem k výše uvedenému v oprávněném prostředku a následně také v žalobě proti stavebnímu povolení nelze úspěšně namítat nezákonnost předcházejícího územního rozhodnutí, které je možno podrobit samostatnému přezkumu. Žalobními námitkami stěžovatele ohledně zákonnosti územního rozhodnutí se tedy krajský soud nemohl meritorně zabývat, neboť směřovaly proti již pravomocnému rozhodnutí o umístění stavby, a nikoliv proti rozhodnutí o odvolání proti stavebnímu povolení, proti kterému směřovala žaloba v projednávané věci. Námitky stěžovatele týkající se zákonnosti územního rozhodnutí proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými, neboť mohly být úspěšně namítány jediné v žalobě proti územnímu rozhodnutí o umístění stavby cyklostezky a nikoliv proti stavebnímu povolení.

Stěžovatel dále namítal porušení jeho procesních práv, neboť mu nebylo umožněno vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí.

Dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.* Tímto ustanovením se naplňuje čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, na jehož základě *každý má právo, aby jeho věc byla projednána*

pokračování

veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.

Je tedy zřejmé, že správní orgán musí dát až na zákonné výjimky účastníku správního řízení vždy možnost vyjádřit se ke všem podkladům správního rozhodnutí. Pouze na základě tohoto procesního práva mohou účastníci důsledně uplatňovat práva náležející jim dle § 36 odst. 1 a 2 správního řádu, neboť jen se znalostí podkladů rozhodnutí se k nim mohou vyjádřit a případně navrhnout další důkazy či činit jiné relevantní návrhy. Předpokládá se navíc aktivní přístup správního orgánu v tom smyslu, že účastníky řízení vyzve k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, z čehož je zřejmé, že již dokončil shromažďování podkladů a je připraven vydat rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že stěžovateli skutečně nebyla dána možnost vyjádřit se ke všem podkladům stavebního povolení. V průběhu řízení před žalovaným stavebník doplnil do správního spisu stanoviska správců sítí technického vybavení s prodlouženou platností, s nimiž stěžovatel nebyl v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu seznámen. Ze správního spisu je zřejmé, že novými podklady, s nimiž žalovaný správní orgán stěžovatele neseznámil byla pouze prodloužení platnosti již stávajících souhlasných stanovisek ostatních účastníků řízení (správců sítí technického vybavení). Tato stanoviska byla platná v době podání žádosti o vydání stavebního povolení, přičemž po uplynutí jejich platnosti ani příslušní účastníci řízení nezpochybňovali jejich platnost, kterou následně na žádost stavebníka sami prodloužili. Obsahově tato prodloužení platnosti již dříve daných stanovisek správců sítí technického vybavení odpovídala původním souhlasným stanoviskům, s jejichž obsahem se stěžovatel seznámil. Stavebním úřadem byla stěžovateli výzvou ze dne 9. 3. 2009, č. j. 2670/2008/Sta/Heg – 7/Heg, dána možnost se k podkladům rozhodnutí vyjádřit (kromě prodloužení platnosti stanovisek správců sítí technického vybavení). Stěžovatel se k této výzvě podáním ze dne 25. 3. 2009 také vyjádřil.

Nejvyšší správní soud tedy nepovažuje ani tuto námitku stěžovatele za důvodnou, neboť ačkoliv správní orgány porušily zákonná procesní ustanovení, obsah stanovisek správců sítí technického vybavení zůstal nezměněn a toto pochybení tak nemělo za následek zkrácení práv stěžovatele.

Dle poslední kasační námitky žalovaný nerozhodoval dle skutkového stavu, který zde byl v době vydání stavebního povolení. Podle závěrů stěžovatele se skutkový stav doplněním prodloužení souhlasných stanovisek správců sítí technického vybavení změnil.

Již výše bylo uvedeno, že materiálně zůstala stanoviska správců sítí technického vybavení i po jejich prodloužení nadále nezměněná. Jejich prodloužením nedošlo k faktické změně skutkového stavu, který tu byl v době vydání stavebního povolení. Stanoviska byla platná v době podání žádosti o vydání stavebního povolení, v odvolacím řízení byla jejich platnost prodloužena. Materiálně se tedy skutkový stav nezměnil. Jak správně poznamenal krajský soud, jinak by bylo nutno posoudit situaci, pokud by správci sítí technického vybavení platnost svých stanovisek neprodloužili, nebo by dokonce souhlas se stavbou odmítli dát. Nic takového se však nestalo, původní stanoviska zůstala nezměněná a byla pouze prodloužena jejich platnost. Tato skutečnost tedy nemohla mít za vliv změnu

skutkového stavu oproti době vydání stavebního povolení a stejně tak nemohla mít ani za následek zkrácení veřejných subjektivních práv stěžovatele. S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud ani tuto námitku důvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační stížnost byla proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s., větou poslední, zamítnuta.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročili náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl proto, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu